
LORENA, EM DIC LORENA

Quim Calvo

QUIM CALVO (Argentona, 1963) Viu a prop del mar i dels llibres i li sembla que no podria passar sense cap de les dues coses. Li agrada escoltar, llegir i escriure històries.

Lorena, em dic Lorena

És el meu torn. Camino fins a la taula número cinc i m'assec. No dic res al noi que hi ha al darrere. Trec el pintallavis de la bossa de mà i, amb l'ajuda d'un mirallet, em repasso. El torno a desar a la bossa, la tanco i el miro als ulls.

—He perdut les ganes —li dic.

El jove, que deu rondar els trenta-i-pocs anys i té un aspecte agradable, se'm queda mirant una bona estona, amb cara de no comprendre res. Es grata l'avantbraç, el braç i la mà, però no deixa anar ni una sola paraula. Potser no m'entén.

—Vull dir que he perdut la libido, sap?

Immòbil, obre la boca lentament i, de manera gairebé imperceptible, respon:

—No... no és normal, això.

—Suposo... De fet, és la primera vegada que em passa.

Ressegueix amb la mirada nerviosa les taules del costat,

les persones assegudes, les que estan dretes mentre esperen tanda i també l'home sense pantalons, que vesteix americana gris marengo, corbata blava de pala estreta, mocador a la butxaca i calça mocassins. Tot seguit, alça el cap, clava els ulls a la cantonada del sostre més llunyà i, sense canviar el to de veu, xiuxiueja d'una glopada alguna cosa semblant a:

—Em refereixo que no és normal que algú vingui a l'oficina d'objectes perduts a veure si hem trobat la seva libido.
—Agafa aire—. I la veritat, tampoc no sé què hi puc...

—Per cert —l'interrompo—, quina paraula més lletja, aquesta de libido. Lletja i eixuta, no li sembla? Només de pronunciar-la, m'acaba de fer perdre absolutament les ganes. No em sé imaginar, no sé, que algú escrigui un conte o una novel·la eròtica i la faci servir. —Segueix amb els ulls penjats a la cantonada—. Em sent, vostè? —De vegades em pregunto amb quin criteri trien el personal a les oficines de l'administració, més enllà que tinguin el carnet del partit de torn, posem per cas, que sol ser el mèrit principal, o que tinguin un màster no cursat de la Universidad Rey Juan Carlos, encara que això ja deu ser per aspirar a alt funcionari.

Li explico que no comenci a fer el ronso, ni a mirar el rellotge i dir-me, quan faltin uns deu minuts per a les dues, que és l'hora de plegar i fugir corrents de l'oficina per anar pescar truites al riu perquè ha tingut un dia molt dur. Sobretot, perquè per aquests verals no hi ha ni truites, ni riu, ni dia dur.

El noi parpelleja seguit.

—Com a ciutadana que paga els seus impostos tinc dret a ser ben atesa. I vostè, com a funcionari públic, té l'obligació d'ajudar-me.

Aleshores, fa un moviment interessant amb la cadira giratòria, una mena de tomb subtil combinat amb un desplaçament cap enrere que el separa un parell de pams de la taula. El seu entrecuix se m'ofereix desvergonyat dins uns texans ajustats verd clar. Maco. Dedueixo que gasta una bona eina, el nano. Obre el calaix de la taula, allarga la mà i d'una revolada treu un formulari que em planta al davant amb un bolígraf Bic.

—Empleni'l, si us plau.

—Després ho haurà de passar a l'ordinador, oi? Doncs anem al gra —li dic abans de retornar-li el formulari en blanc.

En un moviment invers a l'anterior, desa el document al calaix. Per l'automatisme que acaba d'exhibir, suposo que porta força temps fent la mateixa feina. Posa els dos dits índex damunt les tecles i arronsa els altres.

—Nom? —em pregunta.

—Lorena, em dic Lorena.

—Municipi?

—Sant Esteve de les Roures.

—Objecte perdut?

Em pessigo els dos mugrons per damunt la brusa blanca i somric. Estossega. Tot seguit, consulta la pantalla del seu ordinador.

—Data i lloc on va perdre la... —Aixeca la mà esquerra i es frega diverses vegades el polze amb el dit del mig—. La... la dallonses? A veure si per aquí poguéssim trobar alguna cosa...

—Doncs si li he de dir la veritat, no sabria precisar-l'hi. Arronsa visiblement les celles, en un gest de concentració forçada.

—Libido, libido... Miri, no em surt res, per aquesta paraula. Les pèrdues més freqüents tenen a veure amb...

—Pèrdues freqüents, diu? —Per un instant tot s'atura a la taula número cinc. L'univers sura damunt l'aire del meu davant, abans d'esmicolar-se en mil bocins—. Vostè no ajuda; les seves paraules m'han fet pensar en aquests anuncis de la tele per a persones grans. I jo sospito que dec tenir, no ho sé, uns deu anys més que vostè, a tot estirar...

Observo com la seva gola s'empassa un bon glop de saliva abans de seguir amb l'interrogatori.

—Com li deia, els objectes que solen arribar a aquesta oficina són carteres, mòbils, paraigües, documents, ulleres... i també alguna dentadura postissa. Tot, perdut als llocs més diversos i inversemblants. Però libidos perdudes...

—No hi ha una categoria, què sé jo, del tipus altres, o

diversos? —li suggereixo.

Torna a la pantalla i clica de manera compulsiva el ratolí de l'ordinador.

—Disposa d'alguna factura, contracte o qualsevol altre document que demostrï la titularitat de l'objecte perdut en qüestió?

—Objecte? Miri, el que veig més aviat perdut, em sembla que és vostè. Per cert, ens podem tutejar, oi? —Em descordo un parell de botons de la camisa blanca i balancejo amb discreció el cos cap endavant. Els meus pits fermes ara reposen damunt la taula.

—Li preguntava per una factura, contracte... M'ho demana l'ordinador, sap?

—Més aviat hauries d'estar pendent del que et demanem nosaltres tres —li deixo anar.

—No sé si l'entenc; si t'entenc; si us entenc... —borbolla, mentre els ulls busquen altra vegada un racó perdut del sostre on refugiar-se. De tant en tant els precipita amb una llambregada furtiva cap a l'escot—. Jo, si m'ho permet, li parlaré de vostè. Més que res pel protocol, sap?

Estic convençuda que si soc capaç de provocar-li algun tipus de reacció visible, si li noto un allò... aleshores potser seré capaç de notar-m'ho a mi, també, i podré retrobar-me altra vegada amb les meves estimades ganes, amb les espurnes i l'escalfor desaparegudes. Que és molt trist, coi, voler

passar una bona estona, ni que sigui jugant al solitari i res de res, desert dels Monegres.

Hi ha activitat, a l'oficina. Totes les taules estan ocupades, tret de la del fons, que queda gairebé oculta per una mampara mig alçada. Per la part més baixa, s'hi poden entreveure moltes potes —les de la taula i tres cadires—, però cap cama. El mobiliari vulgar i funcional i la llum blanca antiluxúria dels fluorescents, he de dir que compliquen les coses. Sobretot, si el que hi vas a buscar és, com jo, algun abril de temps passats. No serien més acollidores, les oficines, amb espais propers, que disposin d'un parell de butaques, una al davant de l'altra, una tauleta baixa per al portàtil o una tassa de cafè, i amb un llum càlid de sobretaula? No puc evitar la vena professional d'interiorista.

Deixo caure la xancleta del peu i temptejo els cables de l'ordinador que pengen per darrere l'escriptori. N'agafo un amb tacte, me'l poso entremig dels dits i l'estiro amb discreció.

—Cony, ara s'ha aturat, aquesta andròmina! Ai, disculpi'm el llenguatge. Fa mesos que reclamo un equip nou, però no sap com estem, des de les retallades...

Em recullo els cabells i, tot seguit, separo ostensiblement el coll de la camisa, de manera que la vall s'ofereix generosa, fins a insinuar els mugrons, que miren d'escapar-se dels sostenidors blau cel, fins i transparents.

El noi prem repetidament el botó d'arrencada. Res. El noto nerviós. Em mira. Poso la meva mà damunt la seva, que ara té sobre el teclat.

—Els botons cal prémer-los amb delicadesa —li dic passejant un dit per sobre els seus. Altra vegada res.

Allibera de seguida la seva mà i fa un nou intent d'engegar l'aparell.

—Em sembla que haurem de canviar d'ordinador —respon amb un somriure forçat. S'aixeca per veure si hi ha alguna taula lliure i, ves per on, em sembla apreciar una tibantor sobrevinguda als pantalons.

—Acompanyi'm, si us plau.

Em calço altra vegada la xancleta, em poso dreta i el segueixo. He de confessar que la vista que tinc des del darrere resulta agradable. És ample d'espatlles i els texans li fan un culet fort i atlètic. Sembla que avanci a càmera lenta per magnificar el moviment sinuós de vaivé. Tros de glutis. Com pot ser, penso, que malgrat tot, per dins no em faci ni fred ni calor, que no pugui començar el desglaç d'aquest iceberg en què m'he convertit. Temps enrere ja hauria trencat aigües. El noi s'asseu, i jo al seu davant. Em torno a descalçar. He de dir que els meus peus fan goig, amb les ungles impecables, pintades d'un vermell tirant a fosc. Allargo la cama per sota la taula fins que els ditets toquen cuixa. Es fa una mica enrere, però els avanço novament fins a

deixar-los caure amb subtileza damunt la bragueta. *Escape, escape, escape*; tornarà boja la tecla *escape*.

De seguida es rendeix. Percebo com separa lleugerament les cames. Els meus dits s'acoblen a l'embalum, preparats per ballar un tango. La seva pelvis recupera la posició avançada que tenia fa un moment, just abans de l'assalt. Ara sí, hi ha indicis d'aixecament tumultuós en tota regla.

—T'hi has trobat mai, de perdre-ho, això?

—Això?

Bellugo els ditets, interpretant un arpegi imaginari sobre la seva cigala.

—Ja m'entens; aquest pessigolleig que es nota primer per dins, i que acaba esclatant cap enfora.

El noi fa lliscar la mà sota la taula i, amb subtileza, s'affluixa el cinturó i es descorda els botons.

—Doncs se'n faria creus, de les coses que la gent arriba a perdre en un moment —mussita mentre m'acaronava el peu i l'arriba cap a la seva davantera.

—La vergonya, potser?

—Marc, et queden formularis impresos? —Irromp, per damunt del separador, la seva companya de feina. El noi retira sobtadament la mà, però jo segueixo amb les carantoinas, que ara queden perfectament visibles. Alço amb elegància l'altre peu, i el sumo a la festa.

—Potser la teva companya ens podria ajudar —insinuo

mentre faig hola amb els dits descalços.

—Deixa, si tens feina. Ja busco jo pels teus calaixos —comenta la noia amb naturalitat. Tot seguit em mira i, sense apartar els ulls, s'ajup. Remena alguns papers a la petita calaixera. Ell es distancia una mica de la taula i la nouvinguda, que sembla que interpreta el moviment com una invitació, no triga a resseguir-li l'interior de les cuixes amb les mans, fins que arriba al trofeu que jo encara tinc agafat. Aleshores, no entenc ben bé què diu i, amb la boca petita, comença a besar-me els dits, un rere l'altre. Els llepa, els ressegueix amb la llengua, els humiteja. Ell s'ho mira, obre una mica les cames i el capciró de la seva quirra emergeix com un periscopi, per mirar d'entendre què coi està passant. La boca de la noia deixa els meus dits i es desplaça al capdamunt de la cigala. Intueixo que, com acaba de fer amb mi, la seva llengua viva i sedosa dansa i fa voltes com una baldufa desenfrenada.

Al cap d'una estona, la noia s'alça amb un formulari a la mà i em diu

—És una llàstima, però potser haurem de tornar el bestiar al corral... Si no troba el que ha perdut, avisi'm per veure si puc ajudar-la.

—Resulta curiós el que es pot arribar a trobar a l'oficina d'objectes perduts —li dic—. No li sembla?

—Si ho sabés... —respon abans de fer mitja volta i desaparèixer separador enllà.

El noi respira fondo.

—Disculpi la meva companya... Li asseguro que és una gran professional.

—No en tinc cap dubte. De fet, de seguida m'ho ha semblat, que hi entén molt, la noia.

—La seva petició ha quedat registrada al sistema —em diu tot cordant-se els pantalons amb dificultat—. Si ho desitja, però, també pot acompanyar-me a la Sala de Custòdia per fer una inspecció ocular i veure si identifica el patrimoni extraviat. —Faig que sí amb el cap.

Altre cop estabornida pel vaivé del seu culet. He de dir que m'agrada mirar-lo. Faria una marató darrere seu, quaranta-dos quilòmetres seguits darrere seu, cinc hores ininterrompudes, darrere seu. Sense pressa, com abans i com ara, a càmera lenta. Ves per on, però ara i aquí, encara trobaré els primers brots de primavera que deixaran enrere aquest llarg hivern. I quan acabés la marató, el seguiria de tornada al seient posterior d'un tàndem, amb ell al meu davant vestit amb un mallot i un *culotte* ajustats, com jo, i sense roba interior, com jo, pedalejant hipnotitzada, aixecant de tant en tant el paner i...

—Aquí ho tenim. Tot el que ens arriba, exposat i classificat per ser retornat a les persones que acreditin haver-ho perdut.

Potser sí que aquestes oficines acaben servint d'alguna cosa. A costat i costat hi ha prestatges de fusta clara amb

una quantitat ingent d'objectes numerats i amb una fitxa que els identifica. Ens aturem a tocar d'una taula.

—Tu i jo encara farem negoci, avui —li dic mentre em torno a recollir els cabells, que se m'havien deixat anar.

—És la meva feina, soc un servidor públic.

Les meves mans fan lliscar la faldilla cuixes amunt fins a la cintura. Aleshores em baixo a poc a poc les calcetes, tal i com ho feia abans de la sequera. Aixeco un peu, després l'altre, i me les trec. El pèl públic, delicadament retallat, s'ofereix en una invitació sense paraules. I ja el tinc allà.

—Un bon servidor públic —li dic.

M'estreny entre els seus braços mentre la seva boca comença a besar-lo i a surfejar dins meu. I encara no sé d'on comencen a venir les onades, no sé distingir si aquella mullena incipient és seva o ja és meva. Però sembla que hi haurà temporal. Separo lleugerament les cames, li acaricio el clatell i el premo contra mi, a favor de mi, perquè no pari, perquè no s'aturi ni un moment, perquè la llevantada creixi i creixi i s'ho endugui tot per davant.

S'aixeca i em besa a la boca. I noto les seves ganes en la meva llengua, i noto les meves ganes en la seva llengua. Mel i mató. I torna a baix i a dalt, en un anar i venir sense fre que provoca una humitat que s'escampa per cada racó del meu cos. Amb la mà li busco la bragueta, està a punt de saltar-li pels aires. Els pantalons miren de contenir com

poden la senyora empalmada. Els hi descordo, li allibero l'eina i m'hi agafo per masturbar-lo com ja no recordava. Tanco els ulls i seguim enganxats. Puc sentir el fregament voladís del seus llavis que ressegueixen el meu cos fent sonar músiques oblidades. S'aturen al ventre, fan cercles al voltant del melic. I tornen al meu entrecoix i s'hi queden mentre els seus dits acaricien cada centímetre de la meva cintura, es passegen pel darrere de les meves cuixes agitadaes i exploren les meves natges.

I de sobte m'adono que uns altres llavis, delicats i amb un gust diferent, comencen a resseguir el contorn de la meva boca, que obro subtilment, i també convido a passar. I noto com la nova llengua s'enfonsa càlida i deliciosa buscant la meva, que juga a trobar-se i amagar-se, a agafar-se i deixar-se en un ball de respiracions sincopades. No entenc res ni ho pretenc, només vull que se m'endugui la torrentada. Vull que entrin dins tota jo i em follin sense aturador, vull perdre'm en aquesta nostra via làctia, giragonejant pels segles dels segles amb el sol, la terra i la lluna. Les boques se separen de manera tan delicada que sembla que continuïn juntes. I tot seguit els llavis melindrosos em diuen hola a costat i costat del coll, abans d'arribar als pits, que sento potents, i amb els mugrons pletòrics. Els recorre gairebé sense tocar-los, com si els bufés; me'ls besa i me'ls pessiga amb les dents, fins que la seva boca davalla buscant el meu

cony, cada cop més excitat. Ell l'acaba de deixar lliure per oferir-se estirat damunt la taula, com a ofrena a la deessa Afrodita i al seu fill Eros. M'obro un mica més per a ella i alhora em desfaig per a ell. Amb una mà exquisida li acaricio la pebrotera mentre amb l'altra segueixo pouant la seva soca descomunal, per deixar-la a punt de neu. M'hi acosto. Vull viure intensament l'explosió, la meva i la seva. I ell ho nota. I només pensa en una cosa.

—Menja'm la polla, Llarena!

I això faig fins que esclata. Una, dues, tres vegades. I jo convulsiono. I quan acaba, em separo i li dic:

—Lorena, em dic Lorena.